

Arrest

nr. 162 778 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart vluchteling van Somalische afkomst te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 tot teruggrijping.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 augustus 2012 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe. Op 17 november 2014 worden ook de echtgenote van de verzoekende partij en hun twee minderjarige kinderen als vluchteling erkend.

1.2 Op 17 februari 2016 komt de verzoekende partij (samen met haar echtgenote en hun twee minderjarige kinderen) aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart) en haar Belgisch 'vluchtelingenpaspoort'.

1.3 Op 17 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Op 17/02/2016 om 12:39 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw : (...)

die de volgende nationaliteit heeft VLUCHTELING VAN SOMALISCHE AFKOMST wonende te (...)

*houder van het document reisdocument BELGIE nummer (...)
afgegeven te (...) op 31.07.2014 en geldig tot 30.07.2016
houder van de verblijfstitel BELIE nr. (...)*

afkomstig uit Koeweit via Istanbul Sabiha Gokcen met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

*X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.
BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT;
Dossiernummer: (...)*

*X (B) Is in het bezit van een vals / nageemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Document: REISDOCUMENT BELGIE, Vervalsing: GEWISTE IMMIGRATIESTEMPELS. (...)"*

1.4 Op 19 februari 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. De tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is gekend onder het rolnummer 184 737.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien, *in casu* zelfs binnen vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 februari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend en dat zij op dezelfde dag in het bezit werd gesteld van een bijlage 25*quinquies* en van een bijlage 11*ter* (beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving – asielzoeker). Zij geeft aan dat op de bijlage 11*ter* uitdrukkelijk werd gesteld dat de verzoekende partij wordt teruggedreven zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste belang beschikt bij het aanvechten van de thans bestreden bijlage 11 van “17 januari 2016”, gelet op de nieuwe tussengekomen beslissing van “19 januari 2016” in navolging van de door haar ingediende asielaanvraag.

2.2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2.2 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij verwijst naar de vermelding op een bijlage 11*ter* van latere datum dat “*de betrokkene teruggedreven (wordt), zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt*”, om te besluiten dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing. Zij laat echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij tot deze conclusie komt.

In de mate dat het betoog van de verwerende partij moet begrepen worden als dat de thans bestreden bijlage 11 op dit moment niet uitvoerbaar is, valt nog steeds niet in te zien op grond waarvan de verzoekende partij door de tussengekomen asielaanvraag haar belang bij de thans voorliggende vordering zou verloren hebben. Van zodra deze asielaanvraag behandeld is – waarbij de Raad toch dient te benadrukken dat de verzoekende partij in België reeds erkend is als vluchteling – wordt de voormelde bijlage 11*ter* uitvoerbaar en ‘herleeft’ ook de thans bestreden bijlage 11. Hierbij kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de terugdrijving van de verzoekende partij reeds op 17 februari 2016 werd voorzien voor 28 februari 2016, en slechts door het indienen van de asielaanvraag op 19 februari 2016 werd geannuleerd, waarbij aangegeven wordt dat een nieuwe vlucht zal worden geboekt, van zodra dit mogelijk is. Er valt dan ook niet in te zien op welke manier zou kunnen aangenomen worden dat de thans bestreden bijlage 11 niet zonder meer zou herleven nadat de asielpprocedure is afgesloten. Vervolgens dient te worden benadrukt – en ook de verzoekende partij benadrukt dit uitdrukkelijk ter terechtzitting in het kader van haar uiteenzetting met betrekking tot het belang – dat een schending van de artikelen 3 en 8 het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) wordt aangevoerd. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291; EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De verwerende partij laat na aan te geven op welke manier de verzoekende partij tegen de thans bestreden beslissing nog een daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen instellen, wanneer de Raad de verzoekende partij op dit moment, omwille van de hangende asielaanvraag, haar belang zou ontzeggen, en de bestreden (in deze hypothese dan definitief niet-geschorste) bijlage 11 naderhand ‘herleeft’. Met uitzondering van de

(hoe dan ook) loutere hypothese dat ten aanzien van de verzoekende partij op dat moment een nieuwe terugdrijvingsbeslissing zou worden genomen – waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakt van een tweede terugdrijvingsbeslissing, met name de bijlage 11 *ter* van 19 februari 2016, waarin zelfs uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de betrokkene teruggedreven wordt van zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt, zodat niet valt in te zien op grond waarvan het *in casu* aannemelijk zou zijn dat nog een derde terugdrijvingsbeslissing zou volgen –, waartegen een nieuwe vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) zou kunnen worden ingediend, valt niet in te zien op welke andere manier dan door middel van het thans voorliggend beroep de door de verzoekende partij aangehaalde grieven geput uit het EVRM tijdig en daadwerkelijk zouden kunnen worden onderzocht. Er kan niet worden voorgehouden dat de verzoekende partij tegen de thans bestreden beslissing een gewone schorsing zou kunnen indienen en deze vordering dan desgevallend activeren door middel van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Niet alleen vereist ook deze hypothese dat een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt genomen, gelet op de vereiste in artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling het voorwerp moet uitmaken van een (andere) verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, hetgeen – zoals hoger reeds gesteld – niet aannemelijk is. Bovendien kan de verzoekende partij, gelet op het bepaalde in artikel 39/82, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, op straffe van niet-ontvankelijkheid hoe dan ook niet andermaal de schorsing vorderen, wanneer een eerdere vordering tot schorsing met betrekking tot dezelfde bestreden beslissing werd verworpen wegens een gebrek aan belang, terwijl de verwerende partij met haar exceptie *in casu* precies een verwerping op deze grond beoogt. Het indienen van een nieuwe vordering tot schorsing volgens de gewone procedure is overeenkomstig voormeld artikel 39/82, § 1, vierde lid immers slechts mogelijk indien de eerdere vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. In deze omstandigheden kan aan de verzoekende partij zodoende geen belang worden ontzegd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het betoog van de verwerende partij – eerder dan op de vraag naar het belang – betrekking lijkt te hebben op de vraag naar het al dan niet hoogdringend karakter van de vordering. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid echter ook afzonderlijk betwist, opnieuw met verwijzing naar de op 19 februari 2016 ingediende asielaanvraag. Hierop wordt verder, onder punt 3.2, nader ingegaan.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk beschikt over het rechtens vereiste belang. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen. De vordering is ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen echter de uiterst dringende noodzakelijkheid: zij meent dat de tenuitvoerlegging niet imminent is, daar de verzoekende partij op 19 februari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend en het indienen van een asielaanvraag schorsende werking heeft.

De Raad benadrukt nogmaals dat uit voormeld artikel 39/82, § 4, tweede lid voortvloeit dat, wanneer – zoals *in casu* – de vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, de tenuitvoerlegging van de teruggedrijvingsmaatregel geacht wordt imminent te zijn. Uit de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt niet dat het om een weerlegbaar vermoeden zou gaan, en de verwerende partij gaat in haar betoog ook niet in op de *in casu* relevante wettelijke bepaling. Bijkomend kan in dit kader nog het volgende worden opgemerkt. De bewoordingen “*in het bijzonder indien hij is vastgehouden*” sluiten niet uit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd, zodat uit voormelde bepaling niet kan worden afgeleid dat deze enkel van toepassing zou zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden (*cf.* GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, overweging B.13.2.). Zodoende dient te worden besloten dat uit voormelde bepaling wel blijkt dat ook een niet-vastgehouden vreemdeling de mogelijkheid heeft aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van een ten aanzien van hem genomen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent is, maar niet blijkt dat de tenuitvoerlegging van een ten aanzien van een vastgehouden vreemdeling genomen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel niet steeds geacht wordt imminent te zijn.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. De ‘exceptie’ van de verwerende partij in dit verband wordt verworpen.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.3.2.1.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, die allen – net als de verzoekende partij zelf – de hoedanigheid van vluchteling hebben. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen noch betwist dat sprake is van een gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8 noch dat alle gezinsleden in België als vluchteling erkend werden.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag

om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij erkend werd als vluchteling in België, niet inhoudt dat het leiden van een gezinsleven enkel mogelijk is in België en dat het tegendeel alleszins niet aannemelijk wordt gemaakt. In de mate dat de verwerende partij hiermee wenst aan te voeren dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en/of dat hieromtrent niet diende gemotiveerd te worden – de verwerende partij verbindt aan haar betoog slechts de algemene conclusie dat het eerste middel niet ernstig is –, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij zich met dit betoog beperkt tot een *a posteriori* motivering. De bestreden beslissing bevat immers geen enkele overweging aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij in België en/of artikel 8 van het EVRM, ondanks het feit dat uit het administratief dossier blijkt en niet betwist wordt dat de verzoekende partij een echtgenote en minderjarige kinderen heeft, die allen in België als vluchteling erkend zijn. De Raad wijst erop dat in het “*Verslag Valse Documenten*” van 17 februari 2016 als administratieve inlichting zelfs uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de betrokkene samen met zijn echtgenote en 2 kinderen reist en dat deze documenten authentiek zijn. De bestreden beslissing beperkt zich echter tot een loutere verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet, *in casu* artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, en de in dit verband gemaakte materiële vaststellingen. Zodoende dient te worden vastgesteld – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook stelt – dat de gemachtigde op geen enkel moment is nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie. Zodoende blijkt niet dat werd nagegaan of het nemen van de bestreden beslissing tot teruggedrijving in het licht van de in het kader van voormeld artikel 8 relevante elementen gerechtvaardigd is, zodat *prima facie* een schending van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM voorligt. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet aan hem is om, op basis van de verschillende elementen die blijken uit het administratief dossier en/of die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt, in de plaats van het bestuur een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Gelet op het geheel ontbreken van enige motivering in dit verband, kan *prima facie* ook een schending van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangenomen.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsvergunning in Koeweit zou hebben aangevraagd, land waarvan zij zou gereisd zijn met haar vrouw en kinderen, dient vooreerst opnieuw te worden vastgesteld dat ook dit een *a posteriori* motivering betreft, die aldus geen afbreuk kan doen aan de hoger vastgestelde *prima facie* schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8. Bovendien maakt de verwerende partij niet duidelijk op welke manier het aanvragen van een verblijfsvergunning in Koeweit *in casu* relevant zou zijn, gezien de uitvoering van de thans bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij naar Turkije zal worden teruggedreven, terwijl haar echtgenote en kinderen wel opnieuw tot het Belgisch grondgebied werden toegelaten. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan het bovenstaande.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

3.3.2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsverplichting.

3.3.2.2.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Zoals reeds herhaaldelijk vastgesteld, werd aan de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus toegekend. Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing, waarin als nationaliteit wordt aangegeven dat het een vluchteling van Somalische afkomst betreft, en wordt – zoals ook reeds herhaaldelijk gesteld – niet betwist door de verwerende partij.

De verzoekende partij wijst erop dat volledig wordt voorbijgegaan aan haar vluchtelingenstatus, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegekend, en aan het refoulementbeginsel. Zij stelt verder dat geen enkele garantie geboden wordt omtrent haar opvang en adequate behandeling van de procedure dan wel dat zij niet teruggestuurd zal worden naar Somalië. De Raad wijst erop dat in het kader van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet en de in dit verband gemaakte materiële vaststellingen. Er kan echter niet worden voorgehouden dat het feit dat de terug te drijven persoon een (in België) erkend vluchteling is, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel niet ten zeerste relevant zou zijn. In deze omstandigheden kan de verzoekende partij *prima facie* dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de houding van de gemachtigde geenszins strookt met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM voorschrijft. In dit opzicht wordt *prima facie* een schending van voormeld artikel 3 en van de zorgvuldigheidsverplichting aannemelijk gemaakt.

Gelet op het geheel ontbreken van enige motivering in dit verband, kan *prima facie* ook een schending van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangenomen.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in de eerste plaats naar het feit dat de vaststellingen van de grenspolitie, die blijken uit de stukken van het administratief dossier, volstaan om de beslissing te schragen naar recht. Met dit betoog kan de verwerende partij echter geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststelling dat werd nagelaten een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel door te voeren. In dit verband kan nog gewezen worden op

3bis van de van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex), dat uitdrukkelijk aangeeft dat de lidstaten bij de toepassing van deze verordening handelen met volledige inachtneming van het toepasselijke internationale recht, waaronder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de verplichtingen inzake de toegang tot internationale bescherming, in het bijzonder het beginsel van non-refoulement. De verwerende partij citeert uit de bestreden beslissing, met inbegrip van de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, maar hierbij dient erop gewezen te worden dat artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de vreemdeling door de met de grenscontrole belaste overheden in de opgesomde gevallen kan worden teruggedreven, “(b)ehoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”.

Verder betoogt de verwerende partij met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partij op de mogelijke behandeling in Turkije dat de verzoekende partij zelf haar reis via Turkije, komende van Koeweit organiseerde en in Turkije zelfstandig het vliegtuig kon nemen naar België, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk dient te vrezen voor een behandeling in Turkije in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij voorbijgaat aan haar persoonlijke situatie, met name die van een persoon die in het kader van de Conventie van Chicago van 7 december 1944 zal worden teruggedreven. Er dient te worden vastgesteld dat dit niet alleen een *posteriori* motivering betreft – hoger werd immers reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing zich in het geheel niet uitspreekt over artikel 3 van het EVRM of over het risico op refoulement naar Somalië –, maar bovendien maakt de verwerende partij niet duidelijk op grond waarvan zij voorhoudt dat de situatie van een persoon die naar of door een bepaald land reist, in het bezit van de nodige reisdocumenten, vergelijkbaar zou zijn met de situatie van een persoon die naar een bepaald land wordt teruggedreven, terwijl hij niet over de nodige reis- of verblijfsdocumenten beschikt, en dat het risico op refoulement in het kader van voormelde Conventie van Chicago niet zou moeten onderzocht worden. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad. Ten slotte benadrukt de verwerende partij nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst een beslissing zal nemen aangaande de ingediende asielaanvraag van de verzoekende partij, vooraleer zij zal worden teruggedreven. De verwerende partij lijkt met dit betoog echter volledige abstractie te maken van het feit dat het *in casu* een asielaanvraag betreft van een persoon die in België reeds als vluchteling werd erkend, en geeft dan ook niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige inhoudelijke beoordeling zal doorvoeren van een asielaanvraag (met inbegrip van een toetsing aan artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel) ingediend door een persoon aan wie de vluchtelingenstatus in België reeds werd toegekend. Bovendien kan ook dit onderdeel van het betoog hoe dan ook geen afbreuk doen aan het feit dat de thans bestreden bijlage 11 zich in het geheel niet uitspreekt over artikel 3 van het EVRM of over het risico op refoulement naar Somalië.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsverplichting *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt in de eerste plaats samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij wijst immers uitdrukkelijk op het feit dat zij voor onbepaalde tijd zal gescheiden worden van “*haar gezin, die over de vluchtelingenstatus beschikt*”, wat een schending van voormeld artikel 8 zou uitmaken, en op het feit dat haar teruggedrijving een duidelijke schending van voormeld artikel 3 en het non-refoulementbeginsel zou uitmaken.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak – waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij een in België erkend vluchteling is, net als haar echtgenote en minderjarige kinderen, die allen wel op het grondgebied werden toegelaten – moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet in op artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel voert de verwerende partij beknopter het betoog dat zij reeds in het kader van het tweede middel voerde, zodat kan volstaan te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband heeft vastgesteld. Bovendien kan het betoog van de verwerende partij hoe dan ook geen afbreuk doen aan de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 2, eerste lid.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

I. VAN DEN BOSSCHE